

5-01-1993

"לא האמנתי שאוכל להתנתק מהלול..."

ד א י ו ו ע מ י ו ס י ל י כ מ

יוסי ליכט

100 "ימי החסד" בכניסה לתפקידו כרכז הקניות כבר חלפו עברו - והזמנתי אותו לשיחה קצרה.

"אין לי זמן" אמר בפסקנות, את יודעת מה יש לי עוד לעשות...

למרות זאת, בתום הקבלה, ביום שישי בצהריים - ישבנו יחד לשיחה קלה.

מתגעגע ללול?

חיוך עולה על פניו של יוסי... והוא אומר:
לא האמנתי שאוכל להינתק מהלול. 15 שנה עבדתי שם. למעשה, מאז עליתי לארץ ובואי לקיבוץ. אבל התנתקתי. לעתים עוד נדמה לי שאני שומע את הצליל של האיתורית, אבל כבר אינני "מכור" לעניין... אני לא דואג, העניינים כבר באחריות אחרים ולא באחריותי. אני עובד בתשובצים בלול-ונשמר קשר. תתארי לעצמך שיש משלוחים, ויש לילות סערה ואני ישן!...
אני ממש לא מאמין לכך...

!...?

אני מבסוט ממה שקורה! קשה היה לי לחשוב איך יסתדר הלול בלעדי, אך העניינים הסתדרו, וכאמור, אני מבסוט.

איך אתה מגדיר את תפקידך החדש?

לקנות מוצר רצוי, נדרש, באיכות הגבוהה ביותר, במחיר הטוב ביותר - ולספקו בזמן הקצר ביותר.

וכיצד אתה מנסה לממש זאת?

אני בודק באופן תמידי את הספקים עם אני עובד. רובם אנשים נחמדים והיחס טוב ויפה. אך אני מנסה כל הזמן ספקים חדשים. המשביר, שהיה פעם ספק ראשי של כל הצרכים כמעט ואינו מספק דבר יותר.

בסה"כ היה לי די נוח לקנות שם, אך היום פוגשים שם חוסר איכפתיות איומה, ולכן כמעט ואינני קונה שם יותר. אני מנסה לחפש זול כל הזמן ולא להתפשר על איכות.

האם אתה נעזר ברכזלי קניות אחרים?

יש קשר עם רכזלי הקניות האחרים. חלקם, אנשים לא קלים (כנראה שלחו אותם החוצה... מתבדח יוסי...), חלקם מכהנים שנים רבות בתפקיד - אחד מהם כבר 30 שנה (!) בתפקידו.

ספר משהו על ההתחלה:

כשהציעו לי את התפקיד - לא התנגדתי אבל לא ידעתי דבר בנושא. הכל היה חדש.

הכרת העיר - לא הכרתי אפילו רחוב אחד... בפעם הראשונה שמרדכי לקח אותי לסיבוב, חזרתי מבולבל לחלוטין... עד היום אני מחפש מקומות לפי נ.צ. שאני מכיר - ולא לפי שמות הרחובות...

כתיבת צ'ק בעברית - היתה משימה קשה... 15 שנה אני בארץ - ועדיין לא עשיתי זאת...

כל הבנקאות שאני עושה (במסגרת העזרה לגזברות הקיבוץ) היתה די מסובכת - ולמדתי הרבה.

השינוי - היציאה מן הקיבוץ היתה שינוי לטובה, אבל "עליה וקוץ בה" יש אנשים שאני לא רואה אותם בכלל, וזה חסר לי.

קשה... ללכת ברחוב ולראות ולהריח את מטעמי הקונדיטוריות... אני אוהב מתוק...

ומה הבעיות שהצלחת כבר לשים עליהן אצבעך?

מרגיז - שאני משתדל להביא מה שהחברים מבקשים, ומחזירים ולא רוצים לקנות. לעתים בשל אי-הבנה, ולעתים, פשוט לא יודעים בדיוק מה הם רוצים. חברים לא תמיד יודעים כמה אנרגיה והוצאות נדרשות בשביל כל חלק קטנטן שנדרש על-ידם. לעתים יש "לצאת" מן המסלול, לקחת "כרמלית", לעלות ל"הדר", לקנות חלק ב-5 ש"ח ולחזור את כל המסלול...